

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA
#TNCdetothom
2016 -- 17

Generalitat de Catalunya

LA FORTUNA DE SÍLVIA
de Josep Maria de Sagarra

El Sagarra més personal i universal

Sala Petita
29/11/16 — 25/12/16
#lafortunadesilvia

Dramatúrgia i direcció
Jordi Prat i Coll
Producció
Teatre Nacional de Catalunya
i Teatres en Xarxa

F patrocinador Protectors

Damm Fundació CaixaBank Sabadell ACS

Críticateatre

Jordi Bordes

Ai, el perill de "l'eco"

Les noces de Fígaro

Director: Lluís Homar
Divendres, 2 de desembre (fins al 22 de gener) a Montjuïc

Operació de recuperar una obra emblemàtica de la història del Lliure i renovar completament el repartiment aporta la idea de donar el testimoni als joves valors. Pretendre ser fidel al muntatge original aspira a mantenir el caliu de l'esperit del públic del Lliure. Convidar que Lluís Homar, el Fígaro del 1989, sigui el director de l'aventura, fa pensar en un altre acte de generositat per part de Lluís Pasqual. Però, ai, en totes aquestes bones intencions potser falta comprovar que el públic d'avui necessita un major ritme, menys circumloquis i que l'acció superi, ni que fos per breus moments, el vessall de paraules enfilades intel·ligentment. Tam-

Instant d'intrigues ■ RIBAS

bé hi ha dificultats en l'audició per a una sala amb unes 800 butaques (que obligaria a projectar la veu o a posar-hi micròfons).

Si Mar Ulldemolins es manté atenta, jovial i llesta en el paper de Susanna, Marcel Borràs fa prou perquè el jove Fígaro sigui despert i raonat i Pau Vinyals és aquell Querubí obsessionat per les dones.

Però els actors que millor defensen el paper són veus com Joan Carreras (amb un comte tan gelós com llibertí, sí), Victòria Pagès (amb una altra dona atabalada d'amors); Mónica López (comtessa dolguda que es refà).

El muntatge, de preciosa factura i una combinació entre la frescor dels personatges i les rèpliques disparades a raig, però, evita eliminar les reiteracions: s'explica una acció abans i després, extrem que encalla el ritme i pot cansar el públic. Tot i que la peça esdevingui una evident reivindicació de la intel·ligència per sobre dels títols nobiliaris i el gènere masculí, té forma de vodevil. Sortosament, el to i les pauses en aquest "hi ha eco" en plena nit d'infidelitats demostren la seva validesa, només aplicant retalls a les repeticions. No passin ànsia, els agradarà.

SOM ELS LÍDERS
798.000 OIENTS*
Líders de dilluns a diumenge

Moltes gràcies als oients,
anunciant i col·laboradors
Tots som 1

RAC1
rac1.cat

*Font: EGM ràdio Catalunya - onada EGM octubre/novembre 2016